

M. Kovács Ildikó

Kavics

– Van még egy bűnöm – suttogta az öreg a papnak. – Hetven éve hordozom magamban a haragot. Hetven éve perlekedek, veszekedek az Istennel. Minden vasárnap ott ültem a padban az oltárral szemben, de csak azért, hogy újra és újra elmondjam a haragomat. Hogy elmondjam, nincs bennem bocsánat.

Atyám, ne a feszületet tegyétek majd a kezembe, hanem a kavicsomat. Ezt akarom magammal vinni, nem a szelíd Jézust. Ha oda állok majd az Úr elé, meg akarom mutatni neki a kavicsomat. El akarom neki mondani, hogy akkor vettem fel az udvarról, amikor ránk zúdult a horda.

Azok, akik addig sunyin, lehajtott fejjel beszéltek hozzánk, a nagy sereg oltalmában ránk törtek. Meggyalázták a kicsi húgomat! Nem tudom megbocsátani a sikolyát, anyám zokogását, apám tehetetlen védekezését, halálát, mert védte az övéit.

Nem tudom megbocsátani, hogy menekültem, csak ezt a kavicsot markoltam fel az udvarról, ezt hordozom hetven éve már.

Ezt tegyétek a koporsómba, mert meg akarom mutatni az Úrnak. Meg akarom, kérdezni, hogy miért? Miért hagyta ezt a gyalázatot? Nagy a bűnöm atyám, – pihegte halkán az öreg. – Vétkezek hetven éve, mert nincs a szívemben bocsánat.

A pap némán imádkozott, mondta az elmenők útra bocsátó szavait. Megkente a szent olajjal a hidegülő kezeket, lábakat, keresztet vetett, és letérdelve súgta: Osztozunk meg, öreg barátom! Vidd a kavicsodat, én őrzöm a haragodat.

Látomás

A sötét lepelbe burkolt alak igyekezett a környezetébe beolvadni, bár ez a déli napsütésben nem sok sikerrel járt. Óvatosan lépkedett, kerülgette az utca szemétét.

A régen zajos, tarka falu most csendes volt, szürke és elhagyatott.

Itt volt a pénteki ima ideje, a közösség az iskola udvarán gyülekezett, hogy eleget tegyen a felszólításnak: „ha elhangzik a hívás a pénteki imára, akkor siessetek Allah megemlékezésére.”

A falu népe elfogadta az új törvényt: áttért ősei hitéről, az igazhitűekére.

Az ő behódolása a csador volt, lázadása a péntek déli templomlátogatás.

A fekete alak elérte a templom nyitva álló kapuját. Óvatosan nézett körül, mielőtt belépett.

Odabenn félhomály és csend fogadta.

Amikor megbizonyosodott arról, hogy tényleg egyedül van, levette magáról a csador fekete szövetét.

A halvány derengésben is jól látható volt a kifosztott szentély, és a feszület helye.

A jövevény odaképzelte eredeti helyére a korpuszt, és halkán mondani kezdte a Miatyánkot.

Csak egy pillanatra bicsaklott meg a hangja, amikor meghallotta az érkezők lépteit.

Nem nézett hátra, tudta mi következik.

Könnyes szemét a falra vizionált, meggyötört testű, szelíd arcú férfira emelte, és azt suttogta: *bocsáss meg nekik, Atyám, nem tudják, hogy mit cselekszenek.*